

РЕШЕНИЕ

№ 10196

гр. София, 16.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 87 състав, в публично заседание на 05.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Жана Петрова

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **12614** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от А. Н. У. Ал-Г., [дата на раждане] в И., гражданин на Република И., с паспорт № А 17145839, ЛНЧ 7000245066 чрез адв. Т. Р. и адв. И. М., САК, упълномощени съгласно приложено изрично пълномощно, против Заповед № 5364з-5267/21.11.2025г., издадена от Директора на дирекция "Миграция"- МВР, с която е наложена ПАМ на основание чл. 44, ал. 1 и по чл. 44 т. 4 ЗЧРБ „Връщане“, която да се изпълни до страната на произход Република И..

С жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при липса на материално-правни предпоставки за издаването ѝ. Претендира се нищожност на оспореният акт а в условията на евентуалност и отмяна на акта като незаконосъобразен. Твърди се необоснованост на обжалваната заповед и че същата е издадена при отпаднали фактически основания. Жалбоподателят сам бил напуснал страната ни доброволно след постановеният отказ да му бъде предоставен статут на бежанец, като към момента на издаване на атакуваната ПАМ се е намирал на територията на страната ни на друго основание, а именно поради наложена мярка за неотклонение „подписка“ в качеството му на подсъдим по наказателно производство и като основен свидетел по друго образувано в страната ни наказателно производство. Претендират се разноски заплатена държавна такса и адвокатско възнаграждение.

В проведените съдебни заседания жалбоподателят А. Н. У. Ал-Г. – редовно призован, се представлява от адвокат адв. Т. Р. и адв. И. М., които твърди, че оспореният акт е издаден единствено по повод на подадена молба от жалбоподателя за връщане на личните му документи, находящи се в служба „Миграция“. Търси се отмяна на заповедта, като се навеждат оплаквания

аналогични на представените с жалбата.

Ответникът Директора на Дирекция „Миграция“-МВР – редовно уведомен, се представлява от юрисконсулт Ч.. Оспорва жалбата. Счита, че обстоятелството, че чуждият гражданин е незаконно пребиваващ на територията на страната ни е безспорно установено. Въпреки факта, че се намира в нея единствено въз основа на задължението на бъде върнат във връзка с издадена европейска заповед за арест. Моли съдът да отхвърли жалбата, като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I отделение, 87 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че с докладна записка № УРИ 5364р-25610/10.11.2025 г. (л.16) полицейски инспектор при Дирекция „Миграция“, МВР е уведомил директора на дирекция „Миграция“ МВР, че на 03.11.2025г. е получена молба от А. Н. У. Ал-Г. гражданин на Република И. с МНЧ 70002450066 заведена с вх. № 536400-98267, с която чуждият гражданин желае да му бъдат върнати личните документи, които са изпратени в дирекция „Миграция“ от Затвора – [населено място]. Към молбата на чужденеца е приложена служебна бележка от затвора – [населено място] № 547/2023г. от 30.10.2025г. видно от която същият е бил задържан на 04.07.2023г. по НОХД № 6282/2022г. на СРС и на 30.10.2025г. е освободен от затвора по „подписка“. След направени справки в информационните фондове на МВР е установено, че чужденецът е екстрадиран от Република Г. в Република Б. на 04.07.2023; г., във връзка с обявяването му за международно издирване въз основа на Европейска заповед за арест № СП-520/2021г. издадена на 28.01.2021 г. от Софийска районна прокуратура, по водено срещу него ДП 513 ЗМК-8/2021 г. на СДВР. В докладната записка е посочено, че А. Н. У. Ал-Г. е гражданин на Република И., [дата на раждане] 4г. в Република И. и същия е с отказан статут на бежанец. Първоначалните данни за присъствието на чужденеца в страната ни са от 31.10.2014 г., когато е бил настанен в СДВНЧ -С., като А. Т. И., род. на 01.01 1997 г.(явяващ се непълнолетно лице), в И.. гражданин на И. с бадж 9814. със заповед за принудително настаняване в СДВНЧ № 23/31.10.2014г. т началника на ГПУ „С.“ и е вписан като непълнолетно придружавано лице в наложена спрямо лицето О. А. М./О. А. М., род. 01.01.1993 г. в И., гражданин на И. НАМ „Принудително отвеждане до границата на Република Б.“, със заповед № 17/31.10.2014 г. на началника на ГПУ „С.“ на осн. чл. 41, т.1. от ЗЧРБ. Във връзка с разглеждането на подадена молба за предоставяне на международна закрила рег. № 5059/04.12.2014 г. на ДАБ е предаден на РПЦ-С.,[жк], където е регистриран с лични данни А. Т. И.. род. 01.01.1997 г., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН]. С решение № 4239/29.05.2015 г. на председателя на ДАБ му е отказано предоставяне на статут на бежанец, което е потвърдено с Решение № 7017/16.11.2015 г. на Административен съд София-град. Чуждият гражданин е предоставил на служителите от РПЦ-С. националния си паспорт № А7037119 от 03.11.2016 г. и са променени личните му данни на А. Н. У.(А. N. W.), род. 29.09.1994 г. в И., гражданин на И. и е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила. Отново му е отказано предоставяне на статут на бежанец с решение № 16539/04.10.2017 г. на председателя на ДАБ, което е потвърдено с Определение № 7129/09.11.2018 г. на Административен съд София-град по адм. дело №12051/2017 г., влязло в законна сила на 22.11.2018 г.

В докладната записка е посочено, че съгласно изготвената справка на разследващ полицай по водено досъдебно производство е отразено, че лицето е напуснало страната на неустановена дата през 2018 г. и първоначално се е установило да живее в Италия, а в последствие в Г. и Турция.

Направено е предложение рег. № 5364P-26831/21.11.2025г. от началник на отдел П. при Дирекция „Миграция“, МВР, (л.13-15) до Директора на дирекция „Миграция“, МВР, спрямо А. Н. У., гражданин на И. да бъде наложена принудителна административна мярка „Връщане до страна на произход“, като същото е обосновано като единственият начин да се осъществи административен контрол върху незаконно пребиваване на чужденец в страната е налагането на ПАМ по ЗЧРБ и е с цел за да се защитят важни държавни и обществени интереси, свързани със запазване на обществения ред.

С оглед на това, на основание чл. 44, ал. 1, вр. чл. 41, т. 4 ЗЧРБ директорът на Дирекция "Миграция", МВР е издал оспорената Заповед рег. № № 5364з-5267/21.11.2025г., с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) "Връщане ", която да се изпълни до страна на произход – Република И.. По делото е приобщена представената от ответника административна преписка по издаване на процесната заповед за налагане на ПАМ.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице съгласно чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което същата е процесуално допустима.

По същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Заповедта е издадена от компетентен административен орган, в кръга на предоставените му правомощия. В разглеждания случай, директорът на дирекция „Миграция“ МВР на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ издава заповеди за налагане на принудителни административни мерки по Закон за чужденците в Република Б. (ЗЧРБ) и той има право на самостоятелна преценка с оглед на фактическата обстановка и цялата преписка по конкретния случай да постанови крайния административен акт. По делото е представена министерска заповед рег. № 8121к-1498/19.04.2016г. с която главен инспектор Н. Д. Н. – началник сектор „Миграция“ при СДВР е преназначен на ръководна длъжност Директор на дирекция „Миграция“ – МВР със специфичното наименование старши комисар.

Оспорената заповед е издадена в предписаната от закона форма и съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, вкл. налице е и точно описание на фактите, послужили за налагане на мярката – спрямо чужденецът е налице влязло в сила решение за отказ от предоставяне на статут на бежанец с решение № 16539/04.10.2017 г. на председателя на ДАБ (л.50-52), което е обжалвано по съдебен ред, като с Определение № 7129/09.11.2018 г. на Административен съд София-град по адм. дело № 12051/2017г. е оставил жалбата без разглеждане, определението е влязло в законна сила на 22.11.2018г.(л.47). Актът е мотивиран от фактическа и правна страна, вкл. и с мотивите в предложение рег. № 5364р-26831/21.11.2025г. № 5392р-123 от 17.02.2025г. на началника на отдел „Противодействие на незаконната миграция“- приложено по делото(л.13).

В конкретния случай заповедта е мотивирана с наличие на решение за отказан хуманитарен статут на А. Н. У. Ал-Г., т. е. с наличие на предпоставките за налагане на ПАМ по чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ.

В заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 се посочва държавата, в която мярката ще бъде изпълнена, като в настоящият случай е посочена страна на произход „ Република И.“.

В хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения – такива, които съществено да са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил заповед в противния смисъл. Видно от адм. преписка и открито адм. производство по чл. 26, ал. 1 от АПК, извършено е съобщаване по реда на чл. 61 от АПК. Чужденецът се е запознал с административният акт и адекватно е организиран за защитата си, с което е спазено изискването по чл. 12, т. 1 от Директива 2008/115/ЕО за предоставяне на информацията относно съществуващите правни средства за защита.

Правилно е приложен и материалният закон.

Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1, т. 1 от ДР на ЗУБ, според която "Чужденец" е всяко лице, което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Ш., както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство.

Съгласно чл. 8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ, чужденец може да влезе в Република Б., ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква.

В съдебно заседание е направено искане за представяне от страна на ответника на оригинала на паспорта на жалбоподателя, с твърдение, че жалбоподателя е имал издадена виза за законно пребиваване на територията на ЕС. По делото са приобщени и изготвените от съда копия от паспорт № А 17145839 на А. Н. У. Ал-Г., [дата на раждане] в И., гражданин на Република И.. Видно от същия (л.74) чуждият гражданин има издадена на 11.06.2020г., от Генерално консулство на Република Турция в Е., едногодишна туристическа виза за Турция с валидност 11.06.2021г., с която на притежателят ѝ е позволен максимален престой от 30 дни и която е изтекла. От изложеното е видно, че остава недоказано твърдението на жалбоподателя, че оспорваният е имал валидно разрешение за пребиваване на територията на страната или валидна виза за влизане на територията на страната.

В хода на административното производство е установено, че от председателя на ДАБ е отказано предоставяне на статут на бежанец, видно от решение № 16539/04.10.2017 г. на председателя на ДАБ (л.50-52). Същото решение е било обжалвано и с Определение № 7129/09.11.2018 г. на Административен съд София-град по адм. дело № 12051/2017г. е оставил жалбата без разглеждане, определението е влязло в законна сила на 22.11.2018г.(л.47)..

Жалбоподателят е гражданин на трета страна, съгласно чл.3, т.1 от Директива 2008/115 на Европейския парламент и Съвета относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите - членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни (Директивата 2008/115). Съгласно чл.2, § 1 директивата се прилага само по отношение на незаконно пребиваващи на територията на държава членка граждани на трети страни. Точка 2 на член 3 определя понятието "незаконен престой" като присъствие на територията на държава членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, престой или пребиваване в тази държава членка. От събраните по делото доказателства се установява, че чужденецът е в незаконен престой на територията на Република Б. по смисъла на чл.3, т.2 от Директивата.

При това положение, видно от текста на оспорения акт, административният орган е приел, че е налице необходимостта от прилагане на ПАМ по чл. чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ "Връщане", която да се изпълни да страна на произход Република И., поради наличието на основанията визирани в чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ – по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ за предоставяне на статут на бежанец.

От приобщените по делото доказателствата категорично се установява наличието на материално-правните предпоставки на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ - влязло в сила решение за отказ от предоставяне на статут на бежанец на чужденец. В тази хипотеза и на основание чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ компетентният административен орган действа при условията на обвързана компетентност, след като констатира основанията за прилагане на ПАМ. В случаите, когато административният орган действа при условията на обвързана компетентност, посочените в правната норма условия са такива за материалната законосъобразност на административния акт и при тяхното наличие органът е задължен да издаде акта (аргумент от Тълкувателно Решение № 4/22.04.2004 г. на ВАС). Нормите, регламентиращи мерките за административна принуда и процедурата по налагането им, са императивни и задължителни за административния орган. В този смисъл, за прилагането на чл. 41, т. 4 от ЗЧРБ е необходимо само установяване на визирания в хипотезата на нормата юридически факт, а именно, влязлото в законна сила решение за отказ за предоставяне на статут на бежанец по реда на ЗУБ (в този смисъл Решение № 13135 от 04.12.2024 г. на ВАС, по адм. дело № 7015/2024 г.; Решение № 7177 от 11.06.2024 г. на ВАС, по адм. дело № 8990/2023 г.). Този факт е безспорно доказан в административното производство, тъй като към датата на издаване на процесния адм. акт, чуждият гражданин е бил незаконно пребиваващ на територията на страната и решението, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец е влязло в сила, след съдебно обжалване на 22.11.2018г. много преди постановяване на процесната заповед.

Заповед № 5364з-5267/21.11.2025г., издадена от Директора на дирекция "Миграция"- МВР е издадена в съответствие и с нормата на чл. 44, ал. 2 от ЗЧРБ, тъй като по делото липсват доказателства оспорващият да е от категорията уязвими лица, няма доказателства за семейни връзки на територията на РБ, налице са доказателства за приключило производство по предоставяне на закрила на оспорващия с отнемане на предоставен хуманитарен статут на лицето. Към момента на постановяване на ЗНПАМ не е имало данни за подадени от оспорващия нови молби до ДАБ за предоставяне на международна закрила.

Неоснователни са възраженията на жалбоподателя, че оспорвания акт е издаден при отпаднали основания, както и че чуждият гражданин към момента на издаване и връчване на атакуваната ПАМ се намира на територията на страната с мярка за неотклонение подписка в качеството му на подсъдим по наказателно производство и като основен свидетел по друго образувано в страната наказателно производство. По делото е изискана справка от Окръжна прокуратура [населено място] във връзка с твърденията на жалбоподателя. С писмо изх. № 5224/03.02.2026г. Окръжна прокуратура – [населено място] е уведомила съда, че по досъдебно производство № 5224/2019г. А. Н. У. Ал-Г. има качеството на свидетел, който е разпитан и към настоящият момент не се предвиждат действия с негово участие, като при внасяне на делото в съда по обвиненията на обвиняемите ще възникне необходимост от разпита му. По делото няма данни за наложена ПАМ „забрана за напускане“ на страната на чуждият гражданин адресат на оспорената ПАМ.

А. Н. У. Ал-Г. е изразил възражения относно наличие на опасности при връщане в страната му по произход наведени с оглед ескалацията и военното напрежение в страната му по произход и съседни на нея страни. Въпросите относно положението в И. и доколко страната се явява сигурна по отношение на жалбоподателя подлежат на обсъждане в производство по реда на Закона за убежището и бежанците (ЗУБ). Настоящото съдебно производство не е такова по ЗУБ, поради което съдът не дължи поразнасяне за съответствието на оспорваната заповед с чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, тъй като тези доводи са неотнормирани към конкретния правен спор. В случая с Решение на председателя на ДАБ при МС е отказан статут на бежанец на чуждия гражданин. Административния орган, ответник в настоящото производство действащ при условията на обвързана компетентност и при наличие на предпоставките в ЗЧРБ е издал процесната заповед.

От направените справки в информационната база на МВР е установено, че лицето не е подало заявление за продължително пребиваване, няма данни за нова виза, няма нова адресна регистрация, няма регистрирани данни за преминаване през ГКПП, както и няма данни за подадена последваща молба за предоставяне на закрила по Закона за убежището и бежанците, няма данни спрямо същото да са наложени други ограничителни мерки. В случая след като чужденецът е обявен за общодържавно издирване е влязъл в страната по силата на Е. № СП-520/2021г. издадена на 28.01.2021г. от Софийска районна прокуратура, но към настоящият момент спрямо него няма наложена принудителна административна мярка „забрана за напускане на Република Б.“ и на 11.07.2023г. е снет от общодържавно и международно издирване.

Всичко изложено засяга в значителна степен държавния интерес и сигурността на страната и е свързано със осигуряване на обществения ред и спазване на законността. В константната практиката на Съда на Европейския съюз, след като веднъж бъде установено, че лицето е незаконно пребиваващо, компетентните национални органи трябва, по силата на чл. 6, § 1 от Директива 2008/115, при съобразяване с предвидените в чл. 6, § 2-5 от нея изключения, да приемат решение за връщане /Решение от 28 април 2011 г. по дело El D., C-61/11 PPU, т. 35; Решение от 6 декември 2011 г. по дело А., C-329/11, т. 31; Решение от 5 ноември 2014 г. по дело М., C-166/13, т. 57/. Следователно взетото решение за налагането на процесната ПАМ по отношение на жалбоподателя е съобразено и с предвижданията на общностното право, като не се установяват изключенията по чл. 6, § 2-5 и основания за прилагане на забраната по чл.5 от Директива 2008/115.

В заключение следва да се посочи, че процесната ЗНПАМ е свързана само с необходимостта от преустановяване на незаконното пребиваване на чужденеца в страната, след като производството по предоставяне на закрила е приключило.

По изложените съображения следва извода, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на материално-правните и процесуални разпоредби и в съответствие с целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и с оглед своевременно отправеното искане от страна на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, същото следва да бъде уважено, поради което и с оглед участието му в производството чрез представителство в две съдебни заседания, жалбоподателят следва да му заплати сумата от 102,26 евро равностойността на (200 лева) юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78 ГПК вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съгл. която възнаграждението по адм. дела е от 200 до 300 лева.

По изложените съображения, Административен съд София град, Първо отделение, 87 състав,
Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Н. У. Ал-Г., [дата на раждане] в И., гражданин на Република И., с паспорт № А 17145839, чрез адв. Т. Р. и адв. И. М., САК, против Заповед № 5364з-5267/21.11.2025г., издадена от Директора на дирекция "Миграция"- МВР, с която е наложена ПАМ на основание чл. 44, ал. 1 и по чл. 44 т. 4 ЗЧРБ „Връщане“, която да се изпълни до страната на произход Република И...

ОСЪЖДА А. Н. У. Ал-Г., [дата на раждане] в И., гражданин на Република И., с паспорт № А 17145839 да заплати на МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,26 евро за осъществено процесуално представителство по административно дело № 12614 по описа за 2025 г. на Административен съд София - град.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: